

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Efter forslagsstillernes opfattelse er et *levende* og *frit* kulturliv et vilkår for gunstig udvikling i vort samfund.

Levende, fordi det modsatte: ideernes genbrug og formernes stivhed, sløver og sætter i stå – til glæde måske for konserverende kræfter, men til skade for borgernes medleven og medindflydelse.

Frit, fordi afhængighed af økonomiske eller partipolitiske hensyn umuliggør, at kunstnerne sætter de spørgsmålstegn ved meninger, dogmer og fordomme, som er så nødvendigt for, at vi konstant kan afprøve vore holdninger både i forhold til menneskeligt grundlæggende værdier og samfundets udvikling.

Teatret har netop i den henseende gennem tiderne i kraft af stor dramatik og skuespilkunst været et væsentligt led både i vort kulturliv og i vor samfundsudvikling som helhed. Forslagsstillerne mener, at samfundet har et vitalt ansvar for, at ikke kun den teaterkunst, der »betaler sig« overlever, især når henses til den stærkt stigende »konkurrence«, som de elektroniske medier udgør. Forslagsstillerne er samtidig af den opfattelse, at den store brug af fjernsyn, video m.v. kan lede til en isolation af det enkelte menneske, som teateroplevelser kan modvirke.

Siden vi fik den første teaterlov i 1963, har såvel loven som teaterlivet gennemgået omfattende ændringer. Det er ingen overdrivelse at hævde, at dansk teaterliv har haft en kulturelt set meget betydningsfuld periode, og at befolkningens engagement i teaterlivet har været stærkt stigende. De rammer, samfundet har lagt, såvel når det drejer sig om støtten til selve teaterproduktionen som til formidlingen, har været af ganske væsentlig betydning. Men uden talent, engagement og opofrelse fra teaterarbejderne i bred forstand havde vi ikke oplevet denne blomstrende udvikling.

Det er åbenbart, at dette meget levende afsnit af vores kulturliv kræver en lige så levende og konstant interesse hos dem, der står med ansvaret for at tilrettelægge de bedst mulige vilkår. Ellers vil

der uvilkårligt indtræde afmatning og stivnen i gamle former – noget, som meget vel kan markere den onde cirkels indtræden.

Det er baggrunden for de jævnlige revisioner af teaterloven, senest i 1979, da støtten til egnteater, børneteater og opsøgende teater søgtes tilrettelagt ud fra en stærk fornemmelse af, at disse former for teaterliv, som var med til at repræsentere en fornyelse, ellers risikerede udsultning på trods af teaterlivets egne og ofte opfrende initiativer.

Revisionen skete under den forudsætning, at den i øvrigt snarest skulle følges af en mere omfattende revision af hele teaterloven. Blandt andet ud fra den betragtning, at der stadig væk var områder inden for teaterlivet, der fortjente interesse fra det offentliges side.

Kulturminister Niels Matthiasen bad derfor allerede i 1979 en række organisationer om at komme med ideer med henblik på en sådan omfattende revision, og ideerne blev viderebragt til en arbejdsgruppe, som blev bedt om at fremkomme med et mere idébetonet oplæg.

I oktober 1981 nedsatte daværende kulturminister Lise Østergaard på baggrund blandt andet heraf et lovrevisionsudvalg, hvis opgave det var at fremsætte forslag til en total revision ikke blot med henblik på en yderligere sikring af teaterlivets facetter, men også for at forenkle den efterhånden ret så komplicerede lovgivning.

Forslagsstillerne beklager, at den nuværende kulturminister i 1983 opløste dette udvalg. Forslagsstillerne har i december 1983 anmodet ministeren om på ny at nedsætte det med henblik på den forudsete og stærkt nødvendige totalrevision.

Forslagsstillerne håber, at ministeren vil efterkomme dette ønske.

Forslagsstillerne har imidlertid ikke ment det forsvarligt at afvente kulturministerens beslutning og det forhåbentlig kommende udvalgs arbejde. Det er forslagsstillernes opfattelse, at hensynet især til det alternative og eksperimenterende teater samt til børneteateret gør det tvingende nødvendigt allerede nu at fremsætte et forslag til en delrevision, hvilket hermed sker.